

РЕШЕНИЕ

№ 5010

гр. София, 28.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5553** по описа за **2020** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208- чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична община /СО/ срещу Решение № 62237 от 09.03.2020 г. по НАХД № 16726/ 2017 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 133- ти състав с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 308483 от 12.04.2017г., издадено от Заместник Кмета на СО, с което за извършено нарушение на чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“, б. „в“ и чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 от Наредбата за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община /НРУПОГТТСО/ на Е. И. Г. от [населено място] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от НРУПОГТТСО.

Касаторът изразява несъгласие с извода на въззивния съд, че при издаване на наказателното постановление са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на санкционираното лице. Излага съображения, че нарушението е описано достатъчно ясно с всички съставомерни обективни признаци. Твърди, че са неправилни изводите на съда, че в случая приложение следва да намери Закона за автомобилните превози /ЗАвТП/, тъй като регулирането на превоза на

пътници на територията на Столична община се осъществява посредством разпоредбите на НРУПОГТТСО, докато ЗАвтП се отнася за междуселищните и международните превози и е неприложим в такива случаи. Моли съда да отмени оспореното въззивно решение и да потвърди НП. Счита, че към момента е налице по-благоприятен закон за санкционираното лице, поради което и размера на глобата следва да съобразен с действащата Наредба.

Ответникът – Е. И. Г. оспорва касационната жалба и моли да се остави в сила съдебното решение.

Представителят на Софийска Градска Прокуратура излага становище за неоснователност на жалбата и моли за оставяне в сила на въззивното решение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По силата на препаращата норма на чл. 63 ал. 1 от ЗАНН жалбата е подадена в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, при спазване изискванията на АПК относно касационното обжалване, от лице с активна процесуална легитимация, пред надлежния съд, срещу решение от категорията на чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 218 от АПК касационният съд обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, като за неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон следи и служебно.

Софийският районен съд е приел от фактическа страна, че на 17.03.2017г., в [населено място], в А-83, след спирка [улица] в посока [улица], район „Н.“ Е. И. Г. е пътувала без редовен превозен документ и е отказала да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролора. Съставен е акт за установяване на административно нарушение № [ЕГН] от 17.03.2017г., връчен на същата дата. Въз основа акта е издадено атакуваното НП, с което за извършено нарушение на чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“, б. „в“ и чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО /отм./ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от НРУПОГТТСО /отм./. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства, като се констатира, че не е налице нарушение на нормите на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и на чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

За да отмени оспореното пред него НП, първостепенният съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила - при описание на деянието, касаещи неговата съставомерност, които нарушения ограничават възможността на проверяваното лице да ангажира адекватно правната си защита. Е. Г. е санкционирана за това, че пътува без редовен превозен документ и отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, с което е нарушила чл. 18, т. 1 б. „а“, б. „б“, б. „в“ и чл. 35, ал. 1 във връзка с чл.34, ал.3 от

НРУПОГТТСО. При тази формулировка е налице неяснота на административното обвинение. Не е посочено нито в АУАН, нито в НП именно коя хипотеза на чл. 18 т. 1 от Наредбата е нарушена.

Наредбата за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община е приета с Решение № 520 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г., с последващи изменения и допълнения. В съответствие с чл. 10 и чл. 12 от Закона за нормативните актове /ЗНА/ подзаконовият нормативен акт е издаден при наличието на законова делегация. Съгласно чл. 21, ал. 2 от Закон за местното самоуправление и местната администрация /ЗМСМА/ общинският съвет като орган на местно самоуправление има правомощие да издава подзаконови нормативни актове за регулиране на определени обществени отношения с местно значение, изброени чл. 21, ал. 1 от ЗМСМА. Общественият превоз, чиято легална дефиниция дава законодателят с разпоредбата на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗАвтП, в рамките на общината е предмет на регламентация от общинските съвети /чл. 17, ал. 5 от ЗАвтП/. Съгласно чл. 17, ал. 1, т. 1 и чл. 21, ал. 1, т. 7 ЗМСМА общинските съвети могат да определят и таксите за предоставянето на услугата по превоз на пътници, осъществявана чрез средствата за масов градски транспорт. Контролни правомощия на местните власти във връзка с реда за осъществяване на обществен превоз на пътници са предоставени, в този смисъл разпоредбите с обект „административнонаказателна отговорност“ не са в противоречие с нормативен акт от по-висока степен. С ДВ, бр. 9 от 2017 г., е регламентирано Общинският съвет да определя условията и реда за пътуване по маршрутите на обществения градски транспорт на територията на съответната община /чл. 21, ал. 1, т. 25 ЗМСМА/. Доказателство за това е и изменената разпоредба на чл. 91, ал. 11 ЗАвтП, ДВ, бр. 9 от 2017 г., с която е въведена възможност за контрол по чл. 101 ЗАвтП от страна на длъжностни лица, упълномощени от кмета на общината. Въпреки това е недопустимо Столичен общински съвет, при липсата на законова делегация, да създава различни от посочените в ЗАвтП норми относно длъжностните лица и техните правомощия, размера на глобата и процедурата по налагане на административно наказание, когато се отнася до извършване на проверки в автобусите от градския транспорт, както е в конкретният случай. Санкционните разпоредби обаче, относно размера на глобата и процедурата по налагане на административно наказание са в противоречие с нормативен акт от по-висока степен, а именно чл. 101 от ЗАвтП.

Разпоредбата на чл. 18 от НРУПОГТТСО урежда три различни хипотези – по т.1, б. „а“, „б“ и „в“, свързани с различни задължения на пътуващите в градския транспорт, а именно: „в превозните средства на обществения градски транспорт: 1. пътниците са длъжни: а) да притежават редовен превозен документ до слизането си в района на спирката на наземния транспорт или в платената зона на метрото; б) да предоставят превозния си документ на контролните органи за проверка, а пътуващите с персонализирани карти да показват документ за самоличност при поискване; в) при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване, продаван от контролор по редовността на пътниците или карта за нетаксуван пътник с абонаментна карта на електронен носител в тролейбуси и трамваи, да слязат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение“. След като се твърди, че лицето е извършило няколко нарушения – по чл. 18, т.1 б. „а“, б. „б“

и б. „в“ е следвало да определи отделно наказание за всяко от тях, което в случая не е сторено. По този начин не става ясно наложеното наказание за кое от трите нарушения е наложено – за това, че лицето не е притежавало превозен документ /б. „а“/, за това, че не го е представило на контролните органи /б. „б“/ или за това, че не е предоставило на контролните органи лична карта/ личен паспорт за съставяне на акт за установяване на административно нарушение, след като е констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта /б. „в“/. Непосочването на конкретната разпоредба, която е нарушена в НП води до неяснота и ограничава правото на защита на нарушителя. Така формулирано, е налице неяснота на административното обвинение. Словестно в АУАН и в НП са посочени хипотези съответстващи на б. „а“ и б. „в“, а цифрово е намерило изражение и б. „б“ от Наредбата. Непосочването на конкретната правна норма, регламентираща конкретно правило за поведение, нарушено от наказаното лице в настоящият случай е от категорията на съществените процесуални нарушения, тъй като лишава административно наказателно отговорното лице от възможността да разбере в какво точно се обвинява и правилно да организира защитата си. Административнонаказателна отговорност не може да се обосновава по тълкувателен път. Налице е нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, довело до съществено нарушение на административно-производствените правила при издаване на НП.

Задължителни предпоставки за ангажиране на отговорността на нарушителя по чл. 35, ал. 1 от Наредбата /отм./ е нередовността на пътника и обективираният от него отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване. Изрично е посочено, че отказът е обективиран от пътник, който пътува в тролейбус или трамвай. В случая провереното лице е пътувало в автобус, а не в превозно средство – тролейбус или трамвай, поради което и не е предвидена административнонаказателна отговорност, което представлява съществено процесуално нарушение на основание чл. 42, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН, в каквато посока е и константната съдебна практика. Несъответствието между АУАН и НП относно фактическия състав на деянието, доказателствата, които го потвърждават, и законните разпоредби, които са били нарушени виновно, е предпоставка за отмяна на НП поради допуснати съществени процесуални нарушения.

Отделно от това, следва да се посочи, че изпълнителното деяние – пътуване без редовен превозен документ, е елемент от фактическия състав на нарушението, което подлежи на санкциониране по реда на чл. 101 от ЗАвтП., не и по чл. 35, ал. 7, т. 1 от Наредбата. Изпълнителното деяние – пътуване без редовен превозен документ, е елемент от фактическия състав на нарушението, което подлежи на санкциониране по реда на чл. 101 от ЗАвтП, не и по чл. 35, ал. 7, т. 1 от Наредбата /отм./. Съгласно чл. 101, т. 1 от ЗАвтП /в относимата към делото редакция/ „пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг превозен документ, се наказва с глоба в размер: от 10 до 50 лв. - за превози по общинските транспортни схеми“. В съответствие с чл. 17, ал. 4 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗАвтП процесният случай безспорно обхваща деяние, въздигнато като нарушение при осъществяване на обществен градски транспорт /автобусен/. Разпоредбата на чл. 101 от ЗАвтП няма бланкетен характер, поради което не подлежи на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон, да се

преуреждат с подзаконов нормативен акт, какъвто е и НРУПОГТТСО /отм./, още повече за същото нарушение да бъде предвидено и по-високо по размер административно наказание, дори и последното да е от същия вид - „глоба“. В съответствие с чл. 15, ал. 3 от ЗНА противоречието между закон и подзаконов акт води до отмяната на НП, който извод се обективира и в процесния случай поради налагане на глоба в размер на 200 лева за нарушение по наредба на СО, противоречаща на ЗАВП. ЗАВП е относим и към превозите по общинските транспортни схеми. Доколкото по делото е установено от фактическа страна, че се касае за обществен градски транспорт по автобусна линия, настоящата инстанция счита, че глава Глава V „Контрол по спазване на правилата за пътуване и отговорност при нарушения“ от Наредбата е неприложима по отношение на обществения градски транспорт по автобусни линии, тъй като контролът по отношение на този вид транспорт е регламентиран в Закона за автомобилните превози /ЗАВП/. В този смисъл, предвид разпоредбите на ЗНА, приложим е закона, а не подзаконовия нормативен акт.

По отношение доводите на касатора за наличието на по-благоприятен закон, съдът взе предвид следното: Към настоящият момент е в сила Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, приета с Решение № 178 по Протокол № 51 от 05.04.2018 г. Съгласно чл. 49 във връзка с чл. 47 от същата при пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ и отказ на пътника да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, длъжностното лице по контрола съставя акт за установяване на административно нарушение, за което е предвидено наказание „глоба“ в абсолютен размер от 50 лева. По смисъла на § 1, т. 1 от ДР на новата наредба превозно средство е и автобус. В съответствие с принципите на чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН, се прилага законът, действащ към момента на извършване на деянието, като ако до влизането в сила на НП, последват различни нормативни разпоредби, се прилага по-благоприятната за нарушителя. Към момента на извършване на деянието същото не е било съставомерно по смисъла на чл. 6 ЗАНН във връзка с чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 и чл. 18, т. 1 от Наредбата /отм./, а е било съставомерно по смисъла на чл. 6 ЗАНН във връзка с чл. 101 ЗАВП, която разпоредба не е била приложена. Въздигането му като нарушение с новата правна уредба представлява безспорно по-неблагоприятен закон, вкл. и с оглед размера на административното наказание. С оглед горното, решението на СРС следва да се остави в сила.

Относно разноските: С оглед изхода на спора на касатора не следва да се присъжда юриск.възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл.221 ал.1 и ал.2 от АПК, Административен съд София – град, XII-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 62237 от 09.03.2020 г. по НАХД № 16726/ 2017 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение,

133- ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: